

2

12. februára Popolcová streda

V SKUTOČNOSTI NÁS PREBUDILI ZVONY. VÔBEC SOM si neuvedomila, ako blízko sme pri kostole, až kým som ich nezačula: jednoliaty hlboký súzvuč tónov naskladaný do veselej radostnej zvonkohry – *dómmmm flá-di-dadi dómmmmmm*. Pozrela som sa na hodinky, bolo šesť hodín. Sivasto-zlaté svetlo dopadalo cez rozbité okenice na posteľ. Vstala som a zahľadela som sa na námestie, na ktorom sa leskli vlhké dlažbové kocky. Biela kostolná veža ostro vynikala v rannom svetle, dvíhala sa nad tmavými priečeliami obchodov: pekárstvom, kvetinárstvom, kamenárstvom s náhrobnými kameňmi, doskami, kamennými anjeli, smaltovanými nevädnuúcimi ružami... Nad týmito nenápadne zahalenými fasádami sa biela veža vypína ako maják, rímske číslice na ciferníku hodín sa lesknú na červeno, keď ukazujú šesť dvadsať, aby zmiatli diabla, a panna Mária so svojím jemne znechuteným výrazom tváre hľadá zo svojho bydielka v závratnej výške na námestie. Na vrcholku veže sa veterník v podobe

muža v rúchu s kosou otáča smerom na západ alebo severozápad. Z balkóna som videla prvých veriacich, ktorí prichádzali na omšu. Spoznala som ženu v károvanom kabáte, ktorú som už videla počas sprievodu. Zamávala som jej, ona však pokračovala bez akejkoľvek reakcie ďalej, kabát si ochrannne priťahovala k telu. Kúsok za ňou išiel muž v plstennom klobúku, na vôdzke viedol toho smutného hnedého psa. Váhavo sa na mňa usmial. Veselo som na neho zvolala, ale miestna etiketa zrejme nepripúšťala takéto neformálnosti, pretože neodpovedal, pridal do kroku a psa ťahal so sebou.

Potom už smerom k môjmu oknu nikto ani nemrkol, hoci som narátala vyše šesťdesiat hláv – v šáloch, baretkách a klobúkoch nasadených proti neviditeľnému vetru –, ale cítila som ich starostlivo hranú, zvedavú ľahostajnosť. Akoby ich sklonené hlavy a zhrbené ramená hovorili: *Musíme sa zapodievať dôležitejšími vecami.* Nohy len neochotne ťahali po dlažbe, ako keď deti vlečú svoje nohy do školy. Tento sa dnes vzdal fajčenia, vedela som; tamten svojej týždennej návštevy kaviarne; iná sa zasa zriekla svojho obľúbeného jedla. Samozrejme, nebolo ma do toho nič. Ale vtedy som pocítila, že ak niekedy nejaké miesto potrebovalo drobné kúzlo... Zvyk je železná košeľa. A keď sa raz plnenie prianí stane vašim poslaním, to nutkanie vás nikdy neprejde. Navyše ten vietor, ten fašiangový vietor ešte stále vanul, niesol so sebou slabú vôňu rozpáleného oleja a cukrovej vaty a strelného prachu, ostré, horké vône prichádzajúcej jari, pod ktorými

vlhli dlane a srdce bilo rýchlejšie. Tak tu teda na nejaký čas zostaneme. Na nejaký čas. Než sa zmení vietor.

Kúpili sme farby, štetce, valčeky, mydlo a vedrá. Začali sme na poschodí a postupne sme sa prepracovali až dolu, sťahovali sme záclony a hádzali sme rozbité časti vybavenia na stále sa zväčšujúcu kopy odpadu v maličkvej záhrade za domom. Vydrhli sme podlahy a niekoľkokrát sme prílivovou vlnou opláchli úzke, špinavé schodisko, takže sme boli obe mokré ako myši. Anoukina kefa sa premenila na ponorku a moja na tanker; obe sme po schodoch odpaľovali hlučné mydlové torpéda dolu do chodby. Uprostred toho všetkého som začula cinknutie zvončeka, a keď som s mydlom v jednej ruke a s kefou v tej druhej vzhliadla hore, uvidela som vysokú postavu kňaza.

Od začiatku som premýšľala, ako dlho bude trvať, kým sa tu objaví.

Chvíľu nás s úsmevom pozoroval. Ostražitý úsmev, vlastnícky, zhovievavý; vládca panstva víta nie úplne vhodných hostí. Cítila som, ako kriticky vníma moje premočené a špinavé nohavice, vlasy stiahnuté červenu šatkou, bosé nohy v mokrých sandáloch.

„Dobré ráno.“ Pramienok mydlovej vody mieril k jeho vylešteným čiernym topánkam. Očami k nemu na sekundu skĺzol a potom sa znova pozrel na mňa.

„Francis Reynaud,“ predstavil sa a nenápadne ustúpil o krok nabok. „Miestny farár.“ Zasmiala som sa; neveredela som si pomôcť.

„Aha tak,“ odvetila som zlomyseľne. „Myslela som si, že patríte k maškarnému sprievodu.“ Zdvorilo sa zasmial: *ha, ha, ha*.

Podala som mu ruku v žltej gumenej rukavici. „Vianne Rocherová. A ten bombardér je moja dcéra Anouk.“

Zvuky mydlových explózií a výkriky, keď Anouk na schodoch bojovala s Pantoufom. Cítila som, že kňaz čaká na podrobnosti o pánovi Rocherovi. Bolo by oveľa jednoduchšie mať všetko na jednom kuse papiera, všetko oficiálne, vyhnúť sa takémuto nepríjemnému, chúlостivému rozhovoru.

„Vidím, že máte veľa práce.“

Zrazu mi ho prišlo ľúto, tak veľmi sa snažil, s námahou skúšal nadviazať kontakt. Opäť sa nútene usmial. „Áno, chceli by sme to tu čo najskôr dať do poriadku. Bude to nejakú chvíľu trvať! Ale tak či tak by sme ráno na omšu nešli, pán farár. Viete, nechodíme do kostola.“ Myslela som to dobre, chcela som mu len objasniť situáciu, aby vedel, ako sa veci majú; tváril sa však prekvapene, takmer urazene.

„Aha.“

Bola som príliš priamočiara. Viac by ocenil, keby sme okolo toho robili okolky, krúžili okolo seba ako ostražité mačky.

„Ale ste veľmi láskavý, že ste nás prišli privítať,“ pokračovala som s úsmevom. „Možno by ste nám vedeli pomôcť nájsť si tu aj pár priateľov.“

Všimla som si, že sám tak trochu ako mačka vyzerá: chladné, svetlé oči, v ktorých nikdy nebol žiaden výraz, neúnavne obozretné, strojené, vzdialené.